

го попыгалъ, каквò трѣба да сторѧ на
 Ѡногòва человѣка дѣто нѣго азъ самъ
 си ѡскамъ да прослѧва; Яманъ ѡвѣщѧлъ:
 чи Ѡногòва человѣка дѣто нѣмъ самъ
 си Царьатъ ѡска да сторѧ чѣсть, трѣ-
 ба да го ѡвлечѣ Царьатъ сасъ Царскити
 дрѣхи, да положѧ на главѧта мѡ Цар-
 скѧтъ вѣнѣцъ, ѡ да го покѧчи на Ѡн-
 зи кòнь, на кòйто самѧчакъ Царьатъ
 ѣзди, ѡ да выкатъ предъ нѣго по оу-
 лицыти такѧ: Ёто глѣдайти що стѧва
 на Ѡнзи человѣкъ, дѣто го самъ си
 Царьатъ оудостоѧва сасъ чѣсть. Яманъ
 далъ такѧвзи совѣтъ, защо си мы-
 слилъ чи тѧзи чѣсть ни шѣ бѧди дрѣ-
 гимъ нѣкомъ Ѡсвень нѣмъ. Яла Царьатъ
 рѣкалъ Яманъ: ѡди скорѡ, та сторѧ то-
 вѧ сѧчко на Мардохѣѧ ѡдѣѧнинатъ. То-
 гѧва Яманъ бѧлъ принѡждѣнъ да вòзи
 смертонòсныатъ си вѧргъ Мардохѣѧ презъ
 градѧтъ. Яманъ като ѡсполнилъ то-
 вѧ Царското повелѣнѧе, ѡишелъ си оу-
 тѣхъ кòлкото можѧлъ пò скорѡ, ѡ ра-
 сказалъ на женѧта си сѧчкото, што са
 случѧло сасъ нѣго. Яла въ Ѡновѧ вре-
 ма когѧто са разговѧрвалъ сасъ женѧта
 си, повѧкали го на Ѡвѣдъ оу Царица-

с. 3.

с. 4.

с. 5.

с. 6.

с. 7.

с. 8.

с. 9.